

‘Oké, ik heb er een. Zou je liever de rest van je leven elke dag uit je bek stinken of vijf minuten de stoep likken?’ vroeg Noodles. Hij draaide zich om en keek me met een enorme grijns aan, want hij wist dat dit een lastige was.

‘Hangt ervan af. Kan je wel kauwgum of pepermuntjes nemen?’

‘Nope. Gewoon een eeuwige stinkbek!’ Hij barstte in lachen uit.

Ik dacht even na. ‘Kijk, als ik de grond zou likken is dat misschien wel het goorste wat ik ooit zou doen, maar na die vijf minuten zou ik gewoon mijn mond kunnen schrobben.’ In gedachten woog ik de twee opties af. ‘Maar als ik de rest van mijn leven uit mijn bek stink kan ik misschien wel nooit een meisje scoren. Dus dan wordt het denk ik toch de grond likken.’

Ik werd al misselijk toen ik het zei.

‘Fakking smerig,’ zei Noodles, en hij keek fronsend naar de stoep. ‘Maar ik zou waarschijnlijk hetzelfde doen.’

Er kwam een hele dikke zwarte SUV aangescheurd. De stereo stond kapotheid, maar de muziek werd volledig overstemd door het geratel van de bonkende bas die de hele achterkant van de auto liet schudden.

‘Oké oké, ik heb er nog een,’ zei Noodles terwijl de SUV voorbijreed. Hij schudde met zijn blikje drinken om te voelen of er nog iets in zat. ‘Zou

je je zusje liever ruilen voor een miljoen of voor een grote broer, als die grote broer Jay-Z was?’

‘Die’s makkelijk. Geen van beide,’ zei ik meteen.

‘Nee kom op, je moet kiezen.’

‘Nope. Ik zou haar nooit ruilen.’

Er reed weer een auto door de straat. Deze keer was het een grijze *hooptie*, een ouwe rammelbak, met de muziek net zo hard als die dikke SUV.

‘Dus jij wil zeggen dat je Jazz voor nog geen miljoen dollar zou willen ruilen?’

‘Klopt.’

‘Zou je niet het broertje van Jay-Z willen zijn?’ Noodles keek me argwanend aan, alsof ik loog.

‘Tuurlijk wel, maar ik zou Jazz niet voor hem ruilen!’ Ik keek hem aan alsof hij gek was. ‘Ze is m’n zusje, man, en ik weet niet hoe het met jou en je broer zit, maar mijn familie is familie, wat er ook gebeurt.’

Familie is familie. Je kan ze niet uitkiezen en je kan ze al helemaal niet teruggeven. Ik heb het al honderdduizend keer gehoord omdat het mijn moeders lievelingszin is om te zeggen als ze boos is op mij of mijn zusje Jazz. Meestal komt het nadat ze tegen ons heeft geschreeuwd over iets wat we hadden moeten doen maar niet hebben gedaan. En bij mijn moeder is schreeuwen niet zomaar schreeuwen. Ze geeft alles wat ze heeft, en het voelt echt alsof haar woorden neerkomen als krakende klappen; ze striemen zo hard als een leren riem. Ze heeft ons nooit geslagen, maar ze dreigt er altijd mee en geloof me: dat is net zo erg. Het gaat altijd hetzelfde. Het geschreeuw, dan dat verhaal over dat je familie familie is en dat je ze niet kan uitkiezen of terug kan geven. Af en toe vraag ik me af of ze óns terug zou geven, als dat kon. Misschien zou ze

Jazz en mij inruilen voor een hondje, of een eeuwig geldige cadeaubon van Macy's of zo. Ik denk niet dat ze het zou doen, maar ik vraag het me weleens af.

Jazz en ik maken altijd grappen over dat wij ook nooit iets te kiezen hebben gehad. Soms zeggen we dat we Oprah als moeder gekozen zouden hebben als we een keuze hadden gehad, maar uiteindelijk zouden we waarschijnlijk alsnog voor die goeie ouwe Doris Brooks gegaan zijn. Ze is heel hard en ze maakt weleens fouten, maar ze houdt van ons, zonder enige twijfel. En we weten dat we blij moeten zijn met haar, ook al worden we afgeblaft. Bovendien ligt het niet altijd aan ons. Soms wel natuurlijk, maar soms ligt het ook aan andere dingen, dan is ze gewoon gestrest van haar werk bijvoorbeeld. Ze is maatschappelijk werker en dat komt er eigenlijk op neer dat ze voor mensen zorgt die psychische klachten hebben. Ze regelt belangrijke dingen voor ze, als een soort stief-stief-stiefmoeder zeg maar. Zo heeft ze het ons in elk geval uitgelegd. Ik snap wel dat dat stressvol kan zijn, dus Jazz en ik doen ons best om het niet erger te maken.

Het gekke is dat we onze moeder maar heel weinig zien, vooral omdat ze ook nog een baan in een warenhuis in de stad heeft. Dus ze werkt van negen tot vijf met de psychisch zieken en daarna verkoopt ze kleren aan mensen die volgens haar gewoon gestoord zijn, 's avonds van zes tot half-tien en op zaterdag de hele dag. Op zondag is ze vrij. Ze zegt dat dat de dag van God is, ook al brengt ze hem grotendeels slapend door in plaats van biddend. Maar God begrijpt vast dat ze een lange week heeft gehad. Ik in elk geval wel.

Mijn moeder zegt dat ze alleen maar zo hard moet werken omdat de huur telkens omhooggaat. We wonen in Bed-Stuy, Bedford-Stuyvesant, en ze klaagt altijd over dat de huren in dit gedeelte van Brooklyn steeds hoger worden omdat er witte mensen komen wonen. Ik snap dat niet

goed. Ik bedoel, als ik in een restaurant zit en ik bestel iets te eten, en er komt een wit iemand binnen, moet ik dan ineens meer betalen voor mijn gerecht? Slaat nergens op, maar dat zegt ze. Ik zie het probleem niet zo, maar dat komt misschien doordat er nog geen witte mensen in onze straat wonen. En die zie ik voorlopig niet komen ook. Man, er willen niet eens zwarte mensen in deze straat wonen. Mensen zeggen dat het een slechte buurt is en soms is het dat ook, maar ik focus me graag op de positieve dingen. Aan beide uiteindes zit een buurtsuper, handig, en daartussenin woont een heel rijtje van wat mijn moeder 'bijzondere types' noemt. Voor mij betekent dat dat ik me over het algemeen prima vermaak.

Met de meeste dingen waardoor mijn buurt een slechte naam krijgt bemoei ik me niet echt. De wapens en de drugs en zo: niet mijn ding. Als je een kind van Doris bent, leer je al jong dat je je alleen maar druk hoeft te maken om school. En in de zomer hoef je er alleen maar voor te zorgen dat je een baantje krijgt en niet in de problemen komt zodat je in september weer naar school kan. Jazz is natuurlijk nog niet oud genoeg om te werken, maar zelfs zij verdient af en toe een paar dollar door het haar van haar vriendinnetjes te doen. Maar Doris wil dus absoluut niet hebben dat haar kinderen zich met gedoe op straat bezighouden. Ze heeft mazzel dat ik toch niet echt het lef heb om crimineel te zijn. Ik ben geen watje of zo, maar ik heb hier in mijn jeugd te veel guys te vroeg kapot zien gaan door stomme streetcred-shit en pogingen om te bewijzen wie het stoerst is. Ik hoef nog niet zo nodig dood en ik hoef zeker weten niet te zitten. Ik heb er verhalen over gehoord en dat is echt niks voor mij. Dus ik hou me altijd gewoon rustig en gedeisd hier in mijn straat, waar ik in elk geval iedereen ken en weet hoe ik met al hun 'bijzondere' bullshit om moet gaan.

Zoals mijn burens Needles en Noodles. Het zijn broers en als je het over drama hebt dan zijn deze guys echt pro's. Ik ben met hen allebei bevriend

maar Noodles, de jongste, is m'n homie. Hij is maar een jaar jonger dan Needles dus ze zijn bijna een soort tweeling, maar dan zo'n tweeling die niet op elkaar lijkt. Niet identiek maar dat andere. En als ik erover nadenk is Noodles eigenlijk meer de grote broer bij hen thuis, maar alleen omdat het voor Needles vanwege zijn situatie, daar kom ik nog op, soms lastiger is om bepaalde dingen te doen.

Ik heb ze bijna vijf jaar geleden leren kennen, toen ik elf was, nadat de Brysons uit de buurt vertrokken waren. De Brysons waren een oud stel dat naast ons woonde en op wie iedereen dol was. Meneer Bryson woonde als jongetje al in dat huis en toen hij mevrouw Bryson ontmoette in de bus terug van de Mars naar Washington, een verhaal dat hij altijd vertelde, zijn ze getrouwd en is ze bij hem ingetrokken. Ze woonden in dat huis tot ze oud werden en toen waren ze zomaar ineens weg. Niet dood. Gewoon weg. Naar Florida verhuisd. Ze hebben me nog een kaart gestuurd vanuit hun nieuwe huis. Het was een foto van Martin Luther King en op de achterkant stond in het handschrift van mevrouw Bryson:

Beste Allen,

Wij hadden ook een droom... dat we op een dag niet meer met metrolijn A zouden hoeven. Onze droom is uitgekomen.

Veel liefs,
De Brysons

Daarna heb ik nooit meer iets van de Brysons gehoord en nadat ze vertrokken werd hun *brownstone* groezelig. Ik weet niet wie het huis gekocht heeft, maar wie het ook was, hij of zij kon het geen reet schelen wie er woonde. Er gebeurden allerlei rare dingen, van crackjunks tot hoeren.

Het werd een krot, om het zo maar te zeggen, een gare bende, echt bizar want toen de Brysons er nog woonden was het zo'n mooi huis geweest. En toen op een dag stonden Needles en Noodles ineens voor de deur. Of eerst alleen Noodles. Het was zondagochtend en ik ging even brood halen bij de buurtsuper en toen ik de deur uit liep zat Noodles op het trapje voor mijn huis. Ik had hem nog nooit gezien en zoals dat gaat in New York negerde ik hem en deed gewoon mijn ding. Maar toen ik terugkwam van de winkel zat hij er nog steeds.

We keken elkaar aan en gaven elkaar een soort van knikje. Toen deed hij zijn mond open.

'Yo,' zei hij. Zijn stem was een beetje schor. Ik zag dat hij een verkreukelde, uitgescheurde bladzij van een stripboek in zijn hand had en een klein notitieboekje waarin hij zat te krabbelen.

'Yo,' zei ik. 'Nieuw hier?'

Hij zag er doodmoe uit, ook al was het midden op de dag. Het was bloedheet en het zweet droop van zijn voorhoofd.

Ik keek even naar de strip. Die herkende ik niet, maar dat was niet gek. Nooit echt mijn ding geweest.

'Jazeker,' zei hij stoer. Hij vouwde het kleurige papier snel op en schoof het tussen de bladzijden van dat piepkleine notitieboekje. Daarna propte hij alles in zijn zak.

'Welke verdieping?' vroeg ik. Ik was een beetje in de war want ik had niet het idee dat er iemand verhuisd was.

'Eerste.' Hij trok aan de toch al uitgerekte hals van zijn t-shirt.

Ik lachte maar ik was nog steeds in de war. Ik nam aan dat hij een grapje maakte.

'Kom op, man. Ik woon zelf op de eerste, dus ik weet dat je daar niet woont.'

'Ja, ik woon ook op de eerste,' zei hij met een uitgestreken gezicht.

‘Daarzo.’ Hij knikte naar het huis naast het onze. De gare bende.

Ik was stomverbaasd, maar ik was wel zo slim om er niet raar over te doen.

‘Wat doe je dan hier?’ vroeg ik, en ik zette de boodschappentas neer.

‘Zitten,’ mompelde hij. Hij staarde naar de tree onder hem. ‘Zou jij op die trap gaan zitten als je mij was?’

Nooit van m’n leven, dacht ik. Noodles legde uit dat hij niet de hele dag in dat benauwde hok kon zitten, dus hij was naar buiten gegaan voor wat frisse lucht. Maar toen besepte hij dat hij niet wilde dat iemand dacht dat hij daar woonde, dus hij was van plan om op mijn trap te zitten tot het donker werd en dan zijn eigen huis weer in te sneaken. Ik wist niet goed wat ik moest zeggen. Ik wilde geen ruzie want hij zag er ruig uit en ik kende hem nog niet. Hij leek boos, maar de plek waar hij vandaan kwam was vast veel beter dan zijn nieuwe huis. Dat moest wel.

‘Ik ben Ali,’ zei ik en ik stak mijn hand op.

Hij keek ernaar alsof hij probeerde te bedenken of hij me een high five wilde geven of niet. Toen sloeg hij zijn hand tegen de mijne en onze handpalmen maakten dat plop-geluid.

‘Aight. Roland.’

‘Je mag hier best hangen, hoor,’ zei ik, alsof het gebouw van mij was of zo. Alsof ik hem kon verbieden om hier op de betonnen treden te zitten.

We zaten met z’n tweeën een tijdje op de trap. Ik wilde vragen welke strip hij las, maar omdat hij die zo snel had weggestopt leek me dat toch geen goed idee. Volgens mij praatten we niet echt over iets bijzonders. Ik weet alleen nog dat ik voor gids speelde en aanwees wie wie en wat wat was in onze straat. Dat leek me het minste wat ik kon doen, omdat hij nieuw was en zo. Het moeilijkste was om niet naar zijn huis te wijzen en te zeggen: ‘En daar wonen alle junks.’

De zon was al bijna helemaal onder en de straatlantaarns knipperden

toen mijn moeder haar hoofd uit het raam stak om me voor het eten te roepen.

‘Wie is dat, Ali?’ vroeg ze nogal kortaf.

‘Dit is Roland. Hij is net... hiernaast komen wonen,’ zei ik. Ik keek omhoog en probeerde haar niet al te opvallend een hint te geven. Roland draaide zich om en legde zijn hoofd in zijn nek zodat hij haar ook kon zien.

‘Hé jongen,’ zei mijn moeder, en haar stem werd milder. Ik zag dat zij net zo verbaasd was als ik dat hij in die bouwval woonde.

‘Hallo,’ zei hij verdrietig.

‘Ali, breng mijn brood eens naar binnen!’ – helemaal vergeten! – ‘En kom je eten opeten voordat het koud wordt,’ zei ze op haar gebruikelijke barse toon, en toen keek ze naar Noodles en zei heel lief en aardig: ‘en jij mag ook komen eten, schat.’

Tijdens het eten vroeg mijn moeder waar hij vandaan kwam, maar hij praatte eromheen. Daarna ging Jazz, die toen nog maar zes was, verder waar Doris was gebleven en begon aan een verhoor door allerlei rare vragen te stellen.

‘Kookt jouw moeder niet?’ vroeg ze. Mijn moeder keek haar streng aan, maar voordat Noodles de kans kreeg om antwoord te geven veranderde Jazz de vraag.

‘Ik bedoel ik bedoel,’ stamelde ze terwijl ze vanuit haar ooghoek naar Doris gluurde, ‘hou je van SpongeBob?’

‘Ja.’ Dat was de eerste keer dat hij glimlachte die dag.

‘Dora?’ vroeg Jazz verder.

‘Yep.’

‘*The Young and the Restless?*’

‘Tuurlijk,’ zei Noodles met een stalen blik. Toen barstte hij in lachen

uit. Hij maakte duidelijk een grapje, want *The Young and the Restless* is een stomme soap die niemand leuk vindt, maar Jazz besloot ter plekke dat ze hem aardig vond.

Na het eten hielp hij me met de afwas en bedankte hij mijn moeder omdat ze hem binnen had gevraagd om mee te eten. Voor hij wegging haalde hij zijn opschrijfboekje tevoorschijn en maakte een tekening van SpongeBob die ergens wel op hem leek en ergens ook niet, maar het was hoe dan ook best goed zo uit z'n hoofd. Jazz was haar tanden al aan het poetsen, dus hij zei dat ik hem aan haar moest geven. En toen het eenmaal donker genoeg was buiten en rustig genoeg op straat schoot hij snel naar zijn appartement.

We waren nog niet echt vrienden maar hij was de eerste die ooit bij mij thuis was geweest. Ik heb niet echt veel vrienden in de buurt, want veel tieners hier zijn gewoon fucked up tegenwoordig. Óf ze dealen of gebruiken, en de jongens die het niet doen doen alsof, óf ze hebben superbe-schermdende moeders zoals Doris die niet willen dat hun kinderen met mensen van hier rondhangen. Er zijn een paar guys met wie ik op school omga, maar die zie ik in de zomer heel weinig omdat ze bijna allemaal in Harlem wonen en daar kom ik eigenlijk nooit. En zij komen zeker niet naar Brooklyn. Dus ik moest het noodgedwongen rustig aan doen qua vrienden – tot Noodles.

De volgende ochtend keek ik naar buiten en ja hoor, daar zat Noodles weer op mijn trap. Ik weet nog dat ik hem zag opkijken van een nieuwe uitgescheurde stripbladzij en zijn schetsboek om naar de kinderen te staren die rond de brandkraan aan het spelen waren. Ik kleedde me snel aan en rende naar buiten om te zien hoe het ging.

Blijkbaar hoorde hij de deur niet opengaan, want hij kromp helemaal in elkaar toen ik 'Yo man' zei.

'Yo, je laat me schrikken. Je moet niet zo sneaky doen. Daar word je

fucked-up van, man.’ Hij lachte niet, maar ik wel. Maar zodra ik dat doorhad hield ik op. Toen lachte hij.

‘Wat is dat?’ Ik keek naar de strip en het lijntjesschrift vol blauwe inkt.

‘O. De Hulk,’ mompelde hij terwijl hij het opvouwde in zijn boekje.

Ik zag dat hij zich een beetje schaamde voor dat stripgedoe – misschien dacht hij dat ik zou denken dat hij een nerd was of zo. Ik zag het probleem niet. Als je van strips houdt, hou je van strips. En hoewel ik niet van strips hield, wist ik wel wie de Hulk was. Wie niet?

‘Yo, Bruce Banner is een bad-ass,’ zei ik.

Hij sloeg het boekje open en gaf het aan mij.

Het was een van de scènes waarin Bruce boos was en groen werd en in de Hulk veranderde. Noodles had alles echt precies nagetekend, elke spier, elk haartje. Het enige verschil was dat hij de Hulk een Yankeespert gegeven had, maar die paste perfect bij hem. Die jongen kon echt goed tekenen! Noodles zei dat het een van zijn favorieten was, maar toen ik hem terug wilde geven, scheurde hij het vel eruit en zei dat ik ze allebei mocht hebben, de strip en de tekening.

Daarna zat hij elke dag van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat voor mijn deur. Noodles was waarschijnlijk niet de vriend die mijn moeder voor me uitgezocht zou hebben, maar ze had medelijden met hem en Jazz vond hem aardig, dus ma zorgde dat er elke avond extra eten voor hem was.

Gelukkig knapte de eigenaar van hun gebouw een paar weken later eindelijk de buitenkant op. Nieuwe deur en een paar nieuwe ramen. Iedereen in de buurt zei dat het vanbinnen waarschijnlijk nog steeds een schijthuis was, maar vanbuiten zag het er in elk geval niet meer zo slecht uit. Noodles kon in elk geval zonder gêne op zijn eigen trapje zitten. En bovendien kon ik bij hem gaan zitten, wat nice was want ik was het zat om de hele tijd op mijn eigen trap te zitten.

Je vraagt je vast af waarom hij Noodles wordt genoemd. Nou, als je het hem vraagt zegt hij waarschijnlijk dat hij die naam van de hood heeft gekregen, want hij probeert altijd stoer te doen. Maar eigenlijk komt die naam van Jazz, die echt een bijnamenpro is. Zij is trouwens ook degene die mij Ali is gaan noemen. Officieel heet ik Allen, maar daar komt Ali niet vandaan. Jazz heeft Ali verzonnen na een van mijn bokslessen bij old man Malloy, over wie ik later nog vertel. Ik weet nog dat ik Malloys huis uit rende, door de straat vloog en helemaal opgefokt ons appartement in stormde omdat ik Jazz wilde laten zien wat ik had geleerd. Ik sprong duikend en zigzaggend door de woonkamer en stompte als een malle in de lucht. Volgens mij had Malloy me alleen nog maar de linkerhoek geleerd, en die had ik nog niet echt onder de knie, dus mijn armen vlogen alle kanten op. Jazz lag helemaal in een deuk en maakte een grap over dat ik de nieuwe Muhammad Ali kon worden, zolang ik maar met de lucht bleef vechten en niet met echte mensen. Ik zeg je eerlijk: dat stak wel een beetje, vooral omdat ze wist dat ik het eng vond om echte wedstrijden te moeten doen. Maar goed. Vanaf toen noemde ze me zo, Ali, en daarna ging iedereen me zo noemen.

Het verhaal over Noodles' bijnaam is beter dan het mijne. Jazz vond hem heel aardig, vooral na de grap over *The Young and the Restless* en de SpongeBob-tekening, die ze aan haar muur had gehangen. Elke keer dat ze elkaar daarna zagen, bijna elke dag, zaten ze elkaar te plagen en grappen te maken. Op een dag kreeg ze het perfecte pestmateriaal in handen. Ze keek uit het raam en zag Noodles op het trapje met een kapotlelijke meid zoenen – Jazz' woorden, niet de mijne. Ze zei dat het meisje twee keer zo groot was als Noodles en eruitzag alsof ze zijn gezicht probeerde op te eten, en Jazz kon niet zien of het een meisje van onze leeftijd was of een oude vrouw die de kleren aanhad van een meisje van onze leeftijd. Ze zei dat Noodles doodsbenauwd keek en zijn lippen uitstak, helemaal

getuit, alsof hij spaghetti naar binnen aan het slurpen was. De volgende keer dat Jazz hem zag bleef ze hem er maar mee pesten, met haar lippen als een vissenbek op elkaar geperst. Eerst probeerde Noodles het te ontkennen. Daarna zei hij dat het een vriendin van zijn moeder was en dat het gewoon een zoen was waarmee hij zijn familie begroette. Hoe het ook zat: ik ging hem er niet naar vragen. Ik zag dat hij pissig was en ik kreeg inmiddels wel in de gaten dat hij er niet goed tegen kon om voor lul te staan.

Ik was bang dat hij niet meer met me zou willen hangen. Ik kende hem nog niet zo goed dat Jazz hem al zo kon pesten. Maar hij had blijkbaar een zwak voor haar, of in elk geval voor het eten bij mij thuis. Hoe dan ook: Jazz zei dat ze er nooit over op zou houden en noemde hem *noodle slurper*, spaghettislurper, en meer van dat soort dingen, en na een tijdje was hij er eigenlijk gewoon oké mee. En zo is hij aan de naam Noodles gekomen. Voor die tijd was hij gewoon Roland James. Die naam is lang niet zo cool als Noodles, en hoewel hij mijn zusje nooit de credits geeft, weten we allemaal dat hij haar er inmiddels dankbaar voor is, ook al is het een grappig verhaal.

Oké, en Needles, die heet pas een jaar of wat Needles, en zijn bijnaamverhaal is lang niet zo grappig als dat van mij en Noodles, maar op een bepaalde manier wel veel interessanter. Maar om het te kunnen snappen moet ik bij het begin beginnen.

Ik ontmoette Needles pas drie maanden nadat ik Noodles had ontmoet, wat ik raar vond. Ik bedoel, ik wist dat Noodles een broer had, maar ik zag hem nooit. Ik vroeg me altijd af of hij binnen moest blijven, of hij binnen wilde blijven, of dat hij ergens anders woonde, bij zijn vader of zo. Het enige wat Noodles over hem zei was dat hij nogal heftig was, maar dat zegt iedereen in principe over z'n broers en zussen, dus daar besteedde ik niet veel aandacht aan.